

saa tillade mig at anbefale mine Meningsæller at stemme for de Ændringsforslag, jeg her har angivet. Selv om Lovforslaget skulde blive ændret saaledes, hvad der næppe er meget Haab om eller Udsigt til, er imidlertid hele Forslagets Karakter af den Art, at vi ved tredje Behandling maa stemme imod det.

Schovelin: Den ærede Ordførers (Joaannes Jensen) almindelige Betragtninger gik kortelig sagt ud paa en Slags Forherligelse af den højtærede Finansminister og det Skattestandpunkt, han havde indtaget. Hans Ros klang i visse Maader dog noget besynderlig, som naar han Eks. priste den højtærede Finansminister, fordi han havde set Sandheden lige Øjnene. Det synes at være en Dyd, som en hvilken som helst Finansminister burde have. Og endnu mere psykologisk besynderligt lød det, naar den højtærede Ordfører endog priste den højtærede Finansminister for Resoluthed. Jeg tror, at der er nogen Egenskab, man ikke kan prise den højtærede Finansminister for, er netop Resoluthed. Han har mange skønne og udmærkede Egenskaber, men altsaa: Den Fé, som kommer med Resoluthedens Gave, var sikkert ikke til Stede ved hans Vugge. Og det viste sig ogsaa netop her paa en glimrende Maade, hvoraan en hel Sæson igennem, nemlig den sidste, maatte overveje og ikke kunde komme ud over Betænelighedernes Tugindtal og Tøven og Tvivl, og saa endelig langt om længe — jeg siger langt om længe — besluttede sig til at aabenbare sine Skatteplaner, som vare saa lidet overraskende og røbede saa liden Opfindsomhed, at han akkurat lige saa godt, hvis han havde været en resolut Mand, kunde have givet os dem i forrige Samling. Jeg maa altsaa bekende, at jeg naturligvis ikke kan acceptere den ærede Ordførers Bemærkninger, for saa vidt som de gik ud paa at lovprise den højtærede Finansminister hovedsagelig paa Grund af hans Fordeling af den nye Skattebyrde, der skal til, mellem direkte og indirekte Skatter.

Jeg nærer nogen Tvivl om, hvorvidt det overhovedet vil vise sig nødvendigt at krige til en saa stor Skatteforøgelse, som Regeringen i det hele har foreslaaet. Det var en betydningsfuld Fejl, at man i 1908 gik ud fra, at man stod overfor gode Tider, eftersom man den Gang stod i en klart og tydeligt udtalt Nedgangsperiode. Men det forekommer mig i dette Øjeblik,

at det er en noget overdreven Forsigtighed, naar Regeringen er lige ved at gaa til den modsatte Yderlighed og slet ikke kan tænke sig, at der kunde blive mere af gode Tider, og at Toldafgifterne paa naturlig Maade kunde vokse igen. Nu tyde dog alle Tegn paa, at vi staa ved Begyndelsen af en Opgangsperiode — jeg siger udtrykkelig ved Begyndelsen, idet der er en svag Begyndelse, men dog en Begyndelse i saa Henseende —, og man turde som Følge deraf hengive sig til en større Optimisme, end Regeringen har gjort. Det forekommer mig i det store og hele, at det er noget for rundeligt, Regeringen har taget paa hele denne Sag. Men jeg vender tilbage til, hvad man fra vor Side navnlig ikke kan gaa med til, den Fordeling, der hersker mellem direkte og indirekte Skatter. Det forekommer os ubetinget, at den højtærede Regering har lagt for meget over paa Formuen og Indtægten, og det forbavsede mig derfor i høj Grad at høre den ærede Ordfører bruge den Udtalelse, at man ikke skal — og nu tror jeg, jeg citerer fuldkommen ordret — „benytte en enkelt Skattekilde paa den Maade, at den hurtigt bliver udtørret“. Thi det er det, som vil vise sig at være Tilfældet, hvis Regeringens Forslag om Indkomstskatten gaar igennem.

Jeg skal selvfølgelig ikke ved denne Lejlighed komme nærmere ind paa denne Side af Sagen, da vi senere faa Lejlighed til at behandle Lovforslaget om Formue- og Indkomstskatten. Jeg vil derfor blot nøjes med her at slaa fast, at naar man indfører en direkte Beskatning, der er saa høj, at den sammen med de kommunale Skatter i en Række af Tilfælde betyder 20, 25, 30 til 33 pCt. af Indtægten, er det, man gør, netop det, at man benytter en enkelt Skattekilde saaledes, at den hurtigst muligt bliver udtørret. Det lader sig nu engang ikke gøre, at Stat og Kommune komme og tage $\frac{1}{3}$ af en Mands Indtægt, det lader sig ikke gennemføre i Praxis. Derfor se vi Sagen saaledes, at man nødvendigt, rent praktisk, maa gaa til indirekte Skatter. Vi behøve endda ikke at fordybe os i store principielle Spørgsmaal om, hvad der i saa Henseende kan være rigtigt eller ikke rigtigt, det er ikke Lærebogsforhandlinger, her føres. Naar vi altsaa tage rent brutalt praktisk paa Sagen, vil det vise sig ikke at være gør ligt, saaledes som her forsøges, at udpumpe den Skattekilde, der hedder den direkte Beskatning.

Naar det da er givet, at vi formentlig